

de paagældende Ændringer. Jeg tror derfor ogsaa, at man i det hele kan blive staaende ved disse Forslag, men maa dog forbeholde mig en yderligere Revision af forskellige Enkeltheder inden Sagens 3die Behandling. Jeg skal saaledes nævne, at jeg anser det for noget tvivlsomt — men for Øjeblikket ikke udtale nogen bestemt Formening derom —, hvor vidt de bestemte Tidsfrister, som Flertallet i Mod-sætning til Regeringen har indført paa forskellige Steder i Lovforslaget, ogsaa kunne opretholdes i Praksis. — Derimod kan jeg acceptere de forskellige Lempelser, som ere blevne indførte med Hensyn til Indkomstskatten, og særlig Forslaget om, at Skattens Minimum sættes op til 1500 Kr. i Kjøbenhavn og 1200 Kr. uden for Kjøbenhavn, thi jeg tror, at de smaa Beløb, der ville være Tale om at opkræve som Skat af de paagældende Skatteydere, naar dog 1,000 Kr. skulle fradrages, ville volde baade Ligningskommissioner og Opkrævningskommissioner saa megen Ulejlighed og Besvær, at det knapt vejer op mod Indtægten. Det forholder sig rigtigt, som det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) før anførte, at naar man sætter Skatteminimum op til 1500 Kr. i Kjøbenhavn, vil dette for den nuværende kommunale Indkomstskat — det maa jo vel erindres, at Principerne for Ansættelsen efter den ny Skat ikke blive helt igennem de samme — føre til, at Antallet af Skatteydere gaa ned fra ca. 62,000 til ca. 20,000. Jeg tror, at dette er en umaadelig Fordel for alle dem, hvem man paalægger det betydelige onus at udgøre Ligningskommissionen og at skulle ansætte til Skat. Thi det er ganske sikkert langt lettere at skønne over, hvorvidt en Person kan antages ikke at have en Indtægt af 1500 Kr., end at skulle ansætte ham til et bestemt Antal af Hundreder af Kroner, som han har i Indtægt. Og navnlig tør det vel forudsættes, at alle de, der ikke have 1500 Kr., ville bruge Selvangivelse, saa at det kun vil komme an paa et Skøn over, hvorvidt den foreliggende Angivelse efter Personens hele Forhold kan antages for rimelig og sandsynlig. Det vil altsaa i høj Grad lette Arbejdet. Derimod repræsenterer det Beløb, som herved opgives som Indtægt, kun en ringe Del af Skatten. Jeg har desværre i Øjeblikket ikke det paagældende Papir hos mig, og jeg vil, skønt jeg er temmelig sikker paa, hvad Tallet er, ikke nævne et Tal, som jeg dog muligvis kan komme til at angive mindre korrekt, men da det er sandsynligt, at denne For-

handling trækker ud til i Morgen, vil Tallet nærmere kunne angives.

Derimod er jeg ikke saa tilbøjelig til at godkende det Forslag, som er fremsat i Indkomstskattelovens § 26 om Tilbagebetaling af en udredet Kapitalskat, for saa vidt det viser sig, at den paagældendes samlede Indtægt ikke vil naa til Skatteminimum. Jeg har allerede ved Sagens 1ste Behandling angivet, hvorfor jeg ikke har villet fremsætte noget saadant Forslag. Det vil medføre et ganske overordentligt Besvær for Administrationen, baade for Skattekommissionerne og Finansministeriet, at tilbagebetale disse i mange Tilfælde meget smaa Beløb. Forholdet er jo dette, at den Kapitalskat, som saaledes bliver paalagt, i Virkeligheden kun har nogen særlig Betydning, hvor den paagældendes hele Indtægt er en Renteindtægt, saaledes som Tilfældet kan være navnlig for Enker og ugifte Damer, hvis hele Indtægt bestaar af Renter af Obligationer eller andet. Der kan der altsaa være Tale om, at de, skønt deres Indtægt ikke naar op til Skatteminimum, komme til at yde en Skat, som de, der kun have denne personlige Indtægt, skulle være fritagne for. Men jeg vil i saa Henseende dog først gøre gældende, at man jo altid har været af den Mening, at en Indtægt, der hidrører fra Formuen, kan og bør beskattes noget anderledes end en Indtægt, der hidrører fra personligt Arbejde. Og dernæst har Lovgivningsmagten ikke taget i Betænkning i sin Tid uden videre gennem Konverteringer at nedsætte de paagældendes Indtægt med $\frac{1}{8}$, medens der her dog kun er Tale om eventuelt at berøve dem $\frac{1}{50}$ af Indtægten. Og det maa erindres, at det kun er forholdsvis faa, om hvem det saaledes gælder, at deres hele Indtægt er en Renteindtægt. I mange Tilfælde vil det derimod forholde sig saaledes, at en Person, der har 1,000 eller 1,200 Kr. i Indtægt, maaske har 100 eller 200 Kr. i Rente af Obligationer ved Siden af sin øvrige Indtægt. Han skal altsaa kræve den ubetydelige Skat, som der er Tale om at betale heraf, tilbagebetalt. Jeg tror, som sagt, at det vil volde større Besvær, end Sagen i Virkeligheden er værd, og jeg vil henstille, at man i hvert Tilfælde, da de Kapitalindtægter, her ere nævnte, særlig vel i mange Tilfælde ville blive Sparekasser, hellere gik til direkte at fritage de smaa Konti i Sparekasserne. Ogsaa dette anbefaler sig af det Hensigtsmæssighedshensyn, jeg før nævnedes. Af de ca. 1,120,000 Konti, som i 1899 fandtes i vore Sparekasser, lød nemlig de 744,000 paa mindre